Ч. 81. Неділя 24 (11) цьвітня 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників на касах Ґавсмана 9 і в ц.к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Два засіданя і велика буча в палаті послів. — Справа монополю від сірничків.

На оногдашнім засіданю палати послів промавляв між иншими ще й пос. Семака з Буковини. Він виступав против обмеженя горожаньских прав урядників. Поступ — казав бесідник — се ад'ютоване практикантів і авскультантів та признаване урядникам права вглядапя до кваліфікацийних табель. Бесідник докладно обговорював хиби постанов про дисциплінарне поступоване, домагав ся, щоби від часу до часу піддавати ревізиї справу активальних додатків, щоби скасувати такси при надаваню урядів та зломити вкінци ітеркалярну господарку. Конче треба уреґулювати службові відносини контрактових урядників і вилучити сидив з під постанов загальної службової прагматики.

На вчерашнім пополудневім засіданю палати послів прийшло до великої бучі, котра нагадала давні добрі для опозициї часи. Розходило ся о то, щоби справу позички закінчити в другім і третім читаню, а коли перше засідане потягнуло ся до 5 год. 57 мін., президент палати Паттай предложив, щоби слідуюче засідане відбуло ся в три мінути пізнійше, отже о 6 год. Се дало провід до великої бучі, о котрій в низу буде бесіда.

В дальшій дебаті промавляв — як вже звістно — міністер Ґеорґі. Він заявив, що управа войскова уважає то собі за заслугу, що поробила велкі приготовленя до війни. Коли би була вибухла в критичнім часі 1908/9 війна, то не було виключене, що в ту справу були би вмішали ся о много сильнійші противники і длятого треба було відповідно приготовити ся. Щастєм було, що в хвили небезпечности на чолі управи войскової і фінансової знаходили ся люди, котрі мали відвагу взяти на себе одвічальність. Міністер сказав наконець на то, як великі жертви в людех і грошех пожирає війна. Удержане двоміліонової армії коштує в часі війни 25 міліонів корон на день, а як би війна потягнула ся через 6 місяців, то виносило би 4.300 міліонів.

Опісля промавляв пос. Ґесман, відтак Іро і Житнік а по них пос. др. Кость Левицкий. Бесідник зазначив, що залагоджене конечностий державних стало ся кличем палати послів. Палата людова не має відваги противділати самоволи правительства. Коли треба було конче поробити счеркненя в буджеті, то правительство повинно було то зробити при укладаню буджету, але тепер правительство не мало права счеркнути на власну руку.

Коли вже конче треба було підвисшити податки консумцийні, то не треба було потягати до того найбіднійші краї як Галичина і найбіднійші верстви населеня, котрі споживають горівку, але богатших консументів, тих, що консумують пиво і вино. Бесідник обговорював справу львівского університету, запомоги рільничі і еміґрацию з краю; вказав на то, що правительство не зробило нічого для переведеня справедливої ординациї виборчої до сойму і що відносить ся байдужно до справи язикової на білетах зелізничих. Наконець заявив бесідник, що в виду таких відносин Русини змушені голосувати против предложеня.

Промавляв ще пос. Крамарж, а відтак вибрано ґенеральних бесідників: Лібермана (социял.) „против" і пос. Мікляша „за" і остаточно ухвалено закон в другім читаню. На внесене пос. Кіярі ухвалено закрити засідане, а президент палати Паттай предложив, щоби найблизше засідане відбуло ся ще того самого

3)

Конець сьвіта.

З нагоди комети Гелія — написав К. Вербин.

(Дальше).

Начальник муринів Бірібірі встав із своєї тигрової кожі і зачав клясти.

— Що тобі, пане й володітелю?— спитала его Малабамба, перша із пяти его жінок, хоч не так ним зажурила ся як своєю власною бідою, бо благородний кулач при кождій нагоді випускав свій гнів на свої жінки. Тому то як би на даний знак схопились і прочі чотири, коли почули питане своєї володітельки та підбігли до свого спільного мужа, щоби ставитись єму до розпорядимости.

— Що мені? — крикнув розлючений мурин. — Мені студено, так студено, що аж мною трясе. Чом ти стягнула з мене накриву, ти нуждення невільнице, рабине!

— Таж ти мені вчера сам кинув нею в голову — відозвала ся Малабамба. — Ти казав, що така спека, що можна би спечи ся. Та ще й докоряв мені, що я би хотіла, щоби ти спік ся.

— Не плети дурне! Ніби то я міг знати, що через ніч настане така студінь! Дякуй злому духови, що я тепер надто утомлений, а то я би тобі дав, що тобі належить ся. Накрийте мене, баби чортиці, а завтра рано пригадайте мені, що я вам винен!

Жінки дрожачи зі страху перед лютим чоловіком, понакривали его і пообтулювали. Але він все казав, що ще замало, навіть тоді, коли они позносили всі кожі, які лиш мали і всі лахи; він все ще мерз і его брала така лють, що мало не сказив ся.

— Чомуж бо вже день не робить ся? Преці повинно вже давно свитати! Деж поділо ся сонце? Хочу знати, де поділо ся сонце! — крикнув він до своєї старшої жінки. — Ти не умієш на то нічого сказати?

— Я — я не знаю!

— Ти не знаєш? Чекай, то я тебе навчу! Виноси ся і подиви ся—марш!

Дрожачи послухала Мапабамба. Вже за кілька хвиль вернула назад бліда і перепуджена.

— Ну, де поділо ся?

— Там на дворі діють ся страшні річи. Цукром сипле з неба!

— Чи ти вдуріла чи що?

— Я таки па праву то кажу. Подиви ся, я принесла тобі жменю на доказ.

І дрожачи на цілім тілі, наставила єму чорну як чорнило руку, вкриту білим порошком подібним до цукру.

Начальник сягнув по него, але й зараз здивований взяв руку назад. — Таж то якесь студене. — крикнув він із злости. — Як ти сьмієш так мене дурити? То має бути цукор? То вода!

Але ще перед хвилинкою був цукор.

Бірібірі вийшов тоді сам на двір і переконав ся зі страхом, що то все правда, що єму жінка казала. Густою масою спадав якийсь білий порошок на землю. А яка студінь була на дворі — як темно! Ним зачало страшно від чогось трясти і він перепуджений вбіг з криком назад до хати: То злий дух зачарував землю. Побіжи борзенько до нашого білого гостя, нехай прийде сюди до мене і пояснить мені се чудо. Він мусить знати, що стало ся. Біжиж скоро, а ні, то я тебе навчу, як давати ногам знати!

В кілька хвиль опісля явив ся білий гість, бельгійский слідитель Африки, іменем Жакмон, та станув в дверох домівки.

— Чужинче, ти такий всевідучий як наші чароді. Скажи мені, що значить се якесь дивне з'явище.

Доктор Жакмон здвигнув плечима. — Я би сам дав щось за то, як би я знав, що ти хочеш від мене довідати ся.

— Як то? То ти, що знаєш, як на імя кождій птичці і кождій ростині, не умієш мені того сказати, що то таке паде там на дворі з неба?

— Ну, то знаю — то сніг.

— Сніг? А щож то таке? Чи то можна їсти?

— Чому би ні? Коли его розтопити на воду, відтак заварити і додати цукру та руму, то можна з него зробити знаменитий ґроґ.

То слово викликало в серци чорного деспота якесь лагіднійше чувство. — Наробіть мені его зараз повен той горнець, що мені его білі дарували! — крикнув він до своїх жінок. — То мене зараз загріє. — Відтак звер-

дня о 6 год. вечером. (Голоси: Ого!) Посол Зайц запротестував против того і поставив внесенє, щоби слїдуюче засїданє відбуло ся на другий день, т. є. нинї в суботу о 11-ій год. рано. Внесенє упало 257 голосами против 219. Засїданє закрито о 5 год. 57 мін.

Точно о 6 год. явив ся предсїдатель на сали і отвирає засїданє. В палатї робить ся заворушенє. Социялїсти і чеські радикали кричать і свищуть. Чути оклики: Фе! Абцуґ! Посли Хоц, Страньский, Калїна, Будзиновский, Зайц і др. протестують по черзї в острий спосіб. Робить ся страшенна буча. Чеські аґрариї і радикали підходять до естради і жадають голосу до реґуляміну. Остаточно удало ся бучу втихомирити в той спосіб, що пос. Зайц поставив внесенє, щоби слїдуюче засїданє відбуло ся нинї рано о 10 год. перед полуднем. Внесенє се ухвалено значною більшостию і на тім закінчила ся буча. Засїданє закрито відтак о 7 год. вечером.

Дня 20-го с. м. відбула ся конференция відпоручників всїх клюбів парляментарних у президента мінїстрів бар. Бінерта в справі монополю від сїрників. В конференциї взяв участь також мін. фінансів Білїньский. Правительство, опираючи ся на резолюциї обох палат з минулого року, хоче завести монополь на сїрники, але не знає на разї, чи вести монополь у власнім зарядї (як при тютюни), чи пустити монополь в аренду товариству „Stella“. В обох случаях сїрнички подорожіли би о 2 до 3 сотики від пачки (одна пачка коштувала би в продажи замість 2 сотики 4 до 5 сотиків). Українский клюб заступав як відпоручник др. Евген Левицкий, котрий заявив ся рішучо проти усякого монополю, бо сей монополь, маючи характер чисто фіскальний, був би лише новим податком консумцийним, який яко податок деґресивний діткнув би передовсім широкі маси працюючого народу. Те саме треба сказати і при оподаткованю „бандеролями“. В додатку монополь приніс би підвисшенє коштів продукциї сїрників, не кажучи про видаток на викупно істнуючих вже фабрик. Ще гірша від монополю веденого самою державою булаб аренда монополю приватному підприємству, що було би в дїйстности подвійним оподаткованєм, бо раз на річ державну, а відтак ще і на річ жмінки капіталїстів. Подібне становиско як др. Евген Левицкий заняли відпоручники також всїх инших клюбів, так що вислїд цїлої конференциї треба вважати для правительства як зовсім некористний.

Новинки.

Львів, дня 23 цьвітня 1910.

— **Іменованя.** П. Мінїстер робіт публичних іменував старшого інжинїра гірничого, Юрия Кукуча, старшим комісарем гірничим в статї властий гірничих.

— **Поспішний поїзд до Борислава.** З днем 1 мая с. р. зачне курсувати межи Львовом а Бориславом і назад новий поїзд особовий поспішний, котрий буде задержувати ся лиш в Миколаєві, Стрию і Дрогобичи. Поїзд той буде виходити зі Львова по надходї нічного поспішного поїзду з Відня до Львова, отже по 9 год. рано а з Борислава буде виходити около 4 год. по полудни, щоби подорожні мали получене до нічного курерского поїзду Львів-Віденъ.

— **Добрий інтерес.** З Праги доносять, що зрослї сестри Бляшківни, котрі сими днями були предметом сензацийної дискусиї в цїлім сьвітї, зробили з якимсь анґлїйским підприємцем угоду на 3 роки, після котрої він їм буде виплачувати місячно по 8000 К, а крім того без потручена платнї будуть мати що року 2-місячний урльоп.

— **Дрібні вісти.** Заповіджений на недїлю дня 24 с. м. відчит проф. дра Ст. Рудницкого „Про комети“ відложено аж на посьвятах. — Станиславівска дирекция зелїзниць заперечує, мов би на станциї в Станиславові або де небудь в окрузї тої дирекциї стала ся якась пригода з льокомотивою. — Слїдство в справі крадежий на зелїзницях прибирає щораз більші розміри. Мають слїдувати дальші арештованя. Арештованих вчерашної ночи за участь в крадежах зелїзничих відставлять нинї до вязницї суду карного. — В Новоселици арештовано шансонетку Софію Реферову, швагрову вбитого у Венециї ґр. Комаровского, підозріну о шпіґуньство в користь Росиї. При арештованій знайдено богато документів вказуючих на то, що она дуже совістно сповняла свою ролю шпіґунки. — Команда 30 пп. дала знати поліциї, що з касарнї втік рядовий того полку Іван Ґраб родом з Борок Домінїканьских. — Знайдено книжочку уділову повіт. Товариства задаткового у Львові, виставлену на імя Петра Копюха. — У Львові помер опогди довголїтний монтер міської ґазівнї Іван Мамук проживши 105 лїт. — До помешканя п. Фр. Колихановского, комісаря скарбового, вломив ся якийсь злодїй і вкрав одїнє вартости 360 К. — Чутка, мов би кн. Любомирский закупив на Буковинї лїси і тартаки єсть неправдива.

— **Про рабунковий напад** доносять з Залуча над Черемошом: В ночи на 16 с. м. напала якась ватага розбишаків на двір властителя більшої посїлости, Миколая Криштофовича. Відстрашена сторожем, котрий стрілив 3 рази з револьвера до ватаги, пішла она до дому місцевого сьвященика о. Антона Дмитраша, а виваживши вікно добула ся до середини, виважила там двері від шаф і забрала там золоті і срібні предмети, два шнурки перел і рушницю все разом вартости около 2000 кор. В той сам спосіб крізь вікно добула ся ватага до помешканя управителя школи та забрала золоті предмети і револьвер, а напуджена втекла. Відтак добула ся до якогось господаря і розбивши скриню забрала готівкою 20 К, а наконець добула ся до будинку, де містить ся польска школа, але не знайшла нїчого лиш порозкидала папери в клясї.

— **Сини рабінів** на визначних становищах державних. Виходячий в Кракові орґан независимих жидів Tygodnik доносить: „Сини рабінів, одного австрийского і одного угорского, зробили знамениту кариєру. Одним єсть др. Рудольф Зіґгарт (давнїйше називав ся Зінґер), бувший шеф секциї і тайний радник а тепер ґубернатор австрийского кредитного заведеня земельного у Віднн. другим др. Стерениї (давнїйше Штерн), бувший секретар державний в угорскім мінїстерстві торговлї і тайний радник а тепер президент угорского банку рільничого“. З того можна би ще виснувати й ту науку, як то ріжні дороги ведуть до одної цїли, до — банку.

— **Репертуар руского театру в Чернівцях** в міскім театрі, під дирекциєю Йосифа Стадника.

В недїлю, дня 24 цьвітня с. р. пополудни о годинї 3-ій по знижениій до половини цїнї. „Ой не ходи Грицю та на вечерницї“, народний образ зі сьпівами і танцями в 5 дїях М. Старицкого.

В недїлю, дня 24 цьвітня с. р. вечером о годинї 7½ перший раз: „Жертвенний козел“, шутка в 3 дїях Штайна.

Початок точно о год. 7½ вечером. — Карти продає денна театральна каса від 9—1 в полудне і від 3—7 вечер. — Вечірна від 7—8.

— **Шпіґун перед судом.** Перед львівским судом карним вела ся вчера розправа против російского шпіґуна, російского „обєзчіка“, вояка пограничної російскої сторожі Івана Новосьолова, котрого поліция в Сокали арештувала 22 січня с. р. в російскім мундурі. Новосьолов признав ся перед жандармом, що в цьвітни 1909 р. втік з

нув ся знов до свого гостя. — А деж сонце подїло ся? Чому оно не сходить?

— Я побоюю ся, що оно не може сходити — сказав на то Бельґієць.

— Якто — не може?

— Єго попросту нема. У сьвітовім механїзмі розкрутила ся, видко, якась шрубка.

— А хибаж лишить ся так темно на завсїгди?

— Бою ся того.

— А тота студінь.

— Стане ся більша. Побачиш ще, як будеш кланцати зубами від студени. Нарубайте та наносїть тілько дерева, як лиш можете. То ще найлїпша рада, яку вам можу дати.

Сказавши то подорожний пішов назад до своєї хати.

Тут приступили до него єго товариші, доктор Шульце і ботанїк Гендрікс а по їх лици видко було, що они чогось перепуджені.

— Мени удало ся означити теперішне положенє сеї околицї. — відозвав ся доктор Шульце. — Хоч мої обчисленя внаслїдок недогідних обставин і не зовсім докладні, то все-таки они більше менше добрі. Чи знаєте, Жакмон, де ми тепер?

— Ну, де?

— На північнім біґунї! Зовсім докладна точка недальше може як на пятьдесять кроків від нашої хати.

— Бодай щастє в нещастю — сказав на то Жакмон. — З наших розслїдів Африки нема нїчого, за то будемо бодай перші, що станули на північнім біґунї.

— Я би гадав, що було би найлїпше, як би ми чим скорше звідси виносили ся — дораджував трохи несьміливо ботанїк.

— Хиба би ми подурілн! Треба насамперед розслїджувати, що дасть ся розслїдити — відтак ще буде досить часу.

— Коли аж до того часу не замерзнемо — замуркотїв ботанїк. — Ми прецї приготовили ся до подорожі в теплих краях а не до виправи до біґуна.

— Про мене, нехай мене тут колись знайдуть як сопель леду а я таки хочу скористати з нагоди. Так добре як нам не зараз удасть ся якому слїдителеви.

— Та й не буде єму так студено як нам.

— Пусте — будемо знадворку загрівати ся огнем а із середини пуншом. Наш чорний господар заходить ся якраз коло того, щоби придумати спосіб, як пунш робити.

— Але коли стіни сеї хати з трощі такі тоненькі — —

— Виставимо собі палату зі снїгу тай обсерваторию коло неї. Впрочім тоті стіни навіть не з трощі а скорше може із всїляких плюгавих комах і мене по правдї аж бере якась дїдьча радість, коли собі подумаю, що тисячі того плюгавства вимерзне відразу.

— Дїйстно, варто було купувати від короля Леопольда тоту державу Конґо за тілько мілїонів, щоби відтак Бельґія мала ледові пустари! — муркотїв ботанїк.

Але Жакмон не тратив гумору і зачав зараз лагодити ся до довшого побуту на новім північнім біґунї.Назгортано масу снїгу, поставлено піч, настріляно дичини. Сеї послїдної було подостатком, зьвірята ніби аж подуріли, давали ся таки руками ловити.

— А о то, щоби дичина добре держала ся — жартував собі Бельґієць — не потребуємо журити ся, бо цїла природа довкола то одна величезна ледівня.

Та й добре зробив, що постановив лишити ся. Такого видовища, яке тим тром подорожним представило ся в найблизших днях, ще нїхто з людий не бачив. Сторони на рівнику перемінили ся на сторони північного біґуна! Як би неумолимої дїйстности не відчували були таки на своїм власнім тїлї, було би відважним слїдителям природи здавало ся, що они десь в театрі. Бо прошу собі подумати: зимовий краєвид в державі Конґо: пальми, що підпимали ся аж до неба, вкрили ся від споду аж по сам вершок грубим мхом, оливні їх лїдові дерева попереміновали ся в зледоватїлї пралїси, степи зарослї високою травою вкрили ся густим снїгом а величезна ріка Конґо вкрила ся поблискуючим прозорим ледом мов би Об та Єнїсей на страшних полях Сибіри.

(Дальше буде).

войска до Галичини з причини, що старшина его переслідувала Тут побув він кілька місяців і вернув відтак назад до Росиї. Признав ся дальше, що російский рітмайстер в Шиколовах, Архіпов, намавляв его до шпіґуньства і дав єму 5 рублів на виїзд до Галичини, на що він нїби то згодив ся. Новосьолов має лїт 23, родив ся в Яротску вятскої ґубернії і есть з фаху фотографом. На розправі, котра відбувала ся тайно, був також капітан ґенерального штабу Ішковский. Новосьолов признавав і при розправі, що рітмайстер Архіпов намавляв его до виїзду і до шпіґуньства, але заперечував, мов би за першим разом свого приїзду до Галичини займав ся шпіґуньством; коли приїхав другий раз до Сокаля его арештовано. Опісля переслухано кілька сьвідків. По переведеній розправі засудив трибунал обжалованого на 6 місяців тяжкої вязниці обостреної постами. Новосьолов приняв вирок.

Характеристичні на сїй розправі були два моменти. На питанє капітана Ішковского сказав Новосьолов, що в протягу двох лїт его служби на границї „здезертирувало“ до Галичини що найменше 20 вояків, котрі відтак вернули назад до Росиї. Декотрі вояки „дезертирували“ так три і чотири ба й більше разів і вертали завсїгди на свої давні становища. Капітан ґен. штабу Ішковский, доповняючи ореченє властий войскових, сказав: В послїдних часах Росия формально заливає наш край всїлякого рода шпіґунами. Розходить ся при тім головно о стверджене тайних урядженъ войскових, о позисканє в Галичинї як найбільшого числа довірочних людий, о вироблене серед власної армії людий знаючих докладно галицкий терен, котрі би на случай війни могли служити за провідників, котрі би в ночи вели войско і так дальше. Шпіґуньство у всїлякій формі управляє ся на величезні розміри. Особливо сторожа погранична яко найблизша має за задачу висилати людий в тих цїлях до Галичини. До висиланя уживає ся всїляких способів, а улюбленим способом есть висиланє дезертирів, котрі відтак вертають і складають рапорт своїм старшинам. На кождій пограничній станицї есть цивільне одїнє до загального ужитку. Єсть то поправдї постійна війна Росиї против Австриї під маскою офіцияльної дружби.

— **Утеча адвокатского конципієнта.** Львівскі часописи подали оногди чутку, що з Рави рускої втік конципієнт адвокатский Михайло Солодуха, спроневіривши суму 17.000 кор., а вчерашний „Przegląd“ приніс другу чутку, що за Солодухом розписано вже стежні листи. Вчерашне „Дїло“ подає в сїй справі слїдуючу інформацию від адвоката дра Старосольского: П. Солодуха підняв ся був посередництва в продажі посїлости Грушів, котрої властителями були п. Ґріс і Зільбер. За посередництво вимовив собі квоту зразу висшу, опісля зредуковану до 17.000 кор., яка мала бути заплачена — після виразної писемної умови — в дни підписаня контракту. Коли виявила ся можність купна згаданої посїлости самою громадою Грушів, умовлено виразно, що згадана сума буде заплачена п. Солодусї в дни підписаня контракту з громадою, а п. Солодуха застеріг ся виразно — на що пп. Ґріс і Зільбер згодили ся, — що належна єму за посередництво висше згадана квота 17.000 К буде виплачена без огляду на квестию затвердженя контракту автономічними властями. На се виставлено також письменний документ. По заключеню устного договору з громадою виставили пп. Ґріс і Зільбер п. Солодусї декларацию з дня 31. грудня 1909, в якій признали ще раз свій безуслівний обовязок заплатити єму 17.000 К, а то 10.000 К готівкою, решту векселями. Дня 1. січня 1910 р. списано в нотарияльній канцелярії контракт купна дібр Грушів а п. Солодуха згодив ся на просьбу Ґрісса і Зільбера приняти місто готівки векслї на цїлих 17.000 К. Що ті векслї були власностию п. Солодухи, не може підлягати сумнївови. Не може також бути бесїди про безправне присвоєнє собі сих векслїв п. Солодухою. Зільбер і Ґріс не можуть навіть в дорозї цивільного процесу доходити звороту сих векслїв. В якийсь час потім виїхав п. Солодуха за границю а під его неприсутність вплинуло против него карне донесенє. Про карні доходженя против него дізнав ся тільки случайно і сейчас заявив писемно свою готовість ставити ся в судї, як тільки буде єму виставлений зелїзний лист (ґлейт). Против Зільбера і Ґрісса вносить п. Солодуха карне донесенє о злочин клевети взглядно вимушеня. При сїй нагодї слїд зазначити неуміснїсть та суспільну шкідливість практики (на жаль доволї частої), яка позваляє через ширенє непровірених ще закидів преюдикувати для публичної опінії справу, яка має бути лише що рішена в дорозї судових доходжень. Не треба додавати, як несправедливою для одиницї може стати ся така практика. В данім случаю не лиш не переведено ще ніяких доходжень, але навіть не розпочато їх. Против п. Михайла Солодухи нема поки що ніяких доказів крім самого донесеня буцїм то покривджених его поступком.

— **Процес о признанє емеритури.** Сими днями видав державний трибунал інтересне і принципіяльне рішенє в процесї о признанє емеритури, який виточив урядник галицкого краєвого Видїлу, п. Іван Лопушаньский, против тогож Видїлу. П. Лопушаньский був 10 лїт інжинїром при краєвім мелїорацийнім бюрі, а відтак з причини недуги на порученє лїкарів був приневолений просити о увільненє его зі служби. До сеї просьби краєвий Видїл прихилив ся, однак не признав єму емеритури з огляду на те, що він приняв посаду заступника професора при львівскій політехнїцї. При розправі, визначеній державним трибуналом на позов п. Лопушаньского, приватний заступник краєвого Видїлу, др. Корнфельд, вказав на те, що позовник не має права до емеритури, бо зрікаючись посади, не просив о се, а також тому, що не має 10 лїт неперерваної служби, а вкінци зазначив некомпетенцию державного трибуналу з огляду на постанови §. 48 емер. статута, котрий постановляє, що рішенє краєвого Видїлу є остаточним і виключає судову дорогу. Заступник позовника, віденьский адвокат др. Вайнтравб замітив, що постанова емеритального статута, виключаюча судову дорогу, є противна добрим звичаям, бо здає урядника на ласку і неласку краєвого Видїлу, та виказав, що резиґнация зі служби з огляду на здоровлє ніяк не лишає урядника права до емеритури, а ще менше те, що урядник обняв опісля иншу посаду. Трибунал прихилив ся до виводів заступника позовника, дра Вайнтравба і засудив краєвий Видїл на заплату емеритури і понесенє процесових коштів, причім зазначив, що постанова емеритального статута, приневолююча урядників піддати ся лише рішеню краєвого Видїлу і виключаюча судову дорогу, є законно неоправдана.

Телеґрами.

Відень 23 цьвітня. Рада державна. Засїданє палати послів розпочало ся нинї о год. чверть на 11. Ухвалено без дискусиї в третім читаню закон о позичцї, а відтак приступила палата до дальної розправи над пильним внесенєм пос. Вуковича о далматиньских зелїзницях.

Константинополь 23 цьвітня. Вчера пізним вечером видано бiлетин, в котрім стверджено, що султан занедужав на кір.

Москва 23 цьвітня. Злодія, котрий вкрав дорогоцїнности в Успеньскім соборі вислїджено в особі молодого селянина Сеніна. Дорогоцїнности знайдено в місци, котре злодій подав.

Москва 23 цьвітня. Вдовиця по Вел. кн. Серґію зложила обіт, що буде служити виключно лиш дїлам любови ближнього.

Ню-Йорк 23 цьвітня. З Амстердаму (Огайо) доносять, що внаслїдок вибуху в тамошній копальни згинуло 18 робітників. Тіла 16-тьох видобуто.

Цїна збіжа у Львові.

дня 22-го цьвітня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	12·50	до	12·70
Жито	8·10	„	8·30
Овес	7·—	„	7·30
Ячмінь пашний	6·—	„	6·50
Ячмінь броварний	—·—	„	—·—
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	9·—	„	13·—
Вика	6·20	„	6·50
Бобик	6·50	„	6·80

Надіслане.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада.